

KOMMUNISTISK POLITIK

Strejkende ergoterapeuter i demonstration København den 17. april

LIGE LØN LIGE NU!

Nr. 9
12. årg.

2008
25. april -
8. maj
Støttepris 20 kr.

TEMA: DANMARK I STREJKE

- Barrikadesang s. 2 ● Strålende sejr for revolutionen i Nepal s. 3 ●
- Massiv sympati for strejke s. 4 ● APK: Nu skal strejken vindes s. 5 ●
- Fagpampere ønsker fiasko s. 7 ● Fagforeninger: Støt de strejkende s. 8 ●
- 1. maj 2008: Kampdag for alvor s. 10 ● Svenske sygeplejersker strejker s. 15 ●
- Kvindekamp og storkonflikt s. 17 ● Italien fravalgte socialdemokrater s. 20 ●
- Når livet vækkes s. 21 ● Debat s. 22 ● Det er hele Underdanmarks kamp s. 24

Barrikadesang

KOMMUNISTISK POLITIK

1. maj - arbejderklassens internationale kampdag – nærmer sig hastigt i et strålende dansk forår. I Danmark har de lavtlønnede offentligt ansatte rejst sig til kamp og konflikt – for at sætte deres dagsorden, som er en helt anden end den nyliberale dagsorden, som Fogh-regeringen og dens fæller i EU og USA har trukket ned over hovederne.

Det er ikke bare på andre kontinenter og i andre lande, man kan høre sangen fra barrikaderne. Den genlyder også her, muntert og fuld af sejrsvilje: *Hop – hop – hop Nu skal lønnen op!*

Det er arbejderklassens dybe og brede lag, der har sat sig i bevægelse under den nuværende storkonflikt. Det har ulmet længe. Ikke mindst blandt de arbejdende kvinder er utilfredsheden med velfærdsslagtninger og den stadig større lønmæssige sakken-agterud vokset og vokset.

Når der nu kræves *Lige løn lige nu, Mandeløn til kvindefag* og store genrelle lønhop er det et resultat af mange års opdæmmede harme. Det er også en kritik af de fagforeninger, der har accepteret den ene forringelse og nedskæring efter den anden, og også en relativ løntilbagegang, uden at gøre noget som helst, uden at kalde til kamp – eller endnu værre: rutinemæssigt rost de sølle krummer som 'et glimrende resultat' eller i det mindste det bedst opnåelige.

Også i en anden forstand har den nuværende storkonflikt været forberedt: Forud er gået et stort opsving i de synlige demonstrationer og masseprotester i gaderne. Det genstartede i dette årtusinde med antikrigsbevægelsen og dens manifestationer mod krigene, der fulgte i kølvandet på 11. september 2001. Det fortsatte og udvidede sig med den store velfærdsprotest den 17. maj 2006 under overksiften 'Velfærd til alle', som blev sat i værk af en række af ungdommens uddannelsesorganisationer; det fortsatte 2. oktober 2006 med protest ved folketingets åbning og blokader af daginstitutioner mm som følge af den reaktionære kommunalreform. I en by som Århus blev der kæmpet og blokeret i dagevis. Og det fortsatte i 2007, med den københavnske ungdoms militante og mangefacetterede kamp for Ungeren og med sosu'ernes spontane aktioner, der markerede, at nu var grænsen nået. Nu kan det være nok! Der var ikke ende på løfterne til dem fra politikerne, hvis de ville vente med deres krav

til overenskomsterne. Og i valgkampen i efteråret sad løfterne endnu løsere. Nu er tiden inde til at indfri dem – og sosu'erne og de andre lavtlønnede har ikke set en krone. Ikke en øre til lønloft eller forbedringer var der sat af på årets forsinkede finanslov, der netop er vedtaget.

Derfor har de grebet chancen for at kæmpe, når den var der, ved overenskomstfornyelserne. Og de vil kæmpe, lavtlønsfagene vil have betydelige forbedringer. Det kom til udtryk hos rasende pædagoger, da deres forbundsledelse i sidste øjeblik tiltrådte et forlig, som ikke sprængte regeringens snollede lønramme, hvor nogle nedlagde arbejdet og andre gik i demonstration mod deres ledelse.

Hvor store perspektiver der ligger i denne kamp, som har klar støtte fra det store flertal, er først ved at gå op for folk. Det er en ægte arbejderbevægelse – og det betyder en ny dagsorden, en ny situation.

Derfor lyder barrikadesangen så liflig.

Og barrikadesangen høres også fra det fjerne. I Irak, hvor modstanden fortsætter med at rettet hårde slag mod besætterne på sjette år, og hvor ikke engang deres befæstede centrum 'Den grønne zone' kan holdes fri for angreb og tab. USA har allerede lidt et stort nederlag i Irak. Det er et spørgsmål om tid før konsekvenserne drages. I Afghanistan er nederlaget på vej til NATO, som fører krig under amerikansk kommando med Danmark som frontlinjedeltager. Og i Palæstina fortsætter en heorisk modstand mod det zionistiske Israel, der ikke er andet end en terroristisk kolonimagt.

Andre steder høres barrikadesangen som en jubel: I Latinamerika fortsætter venstrebevægelsen og manifesterer sig i valgsejre til progressive kræfter, senest med den venstreorienterede Fernando Lugos sejr ved præsidentvalget i Paraguay, der brød det reaktionære Coloradopartis mere end 60 år ved magten. Og fra Nepal har Nepals Kommunistiske Partyi(Maoister) fulgt fremgangen fra folkekrigen op med en parlamentarisk sejr, der har givet global genlyd. Det åbner for en ny fase i det nepalesiske folks og nabolandenes historie.

Barrikadesangen er der altid, nogle gange ganske lavt, men den er der. I disse år er den meget hørbar.

Redaktionen 23. april 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 03.05.08

Strålende sejr for revolutionen i Nepal

Kommunisterne i Nepal – eller rettere sagt Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) har vundet en strålende sejr ved parlamentsvalget. De fik mere end 40 pct. af pladserne i parlamentet og den nye grundlovgivende forsamling og blev mere end tre gange så stort som det næststørste parti. Det nepalesiske folk har anbragt sine forhåbninger hos dette revolutionære parti, der i modsætning til de andre partier – også nogle, der kalder sig kommunistiske – har kæmpet sig til en sejr. De andre partier har vist sig korrupte, gridske og på trods af løfter om det modsatte mere end villige til at indgå kompromisser med den feudale kongemagt i det ludfattige og socialt nedtrådte land.

Det er en sejr af historisk rækkevidde, ikke bare for folket i Nepal og dets nabofolk, men for revolutionen på globalt plan.

Gennem 10 år førte NKP(M) væbnet kamp, folkekrig, mod det feudale regime, og vandt kontrol med store dele af landdistrikterne, trods brutal modstand fra den kongelige hær og politiet, der blev udrustet og instueret af USA og Indien. Mindst 13.000 partisaner døde i denne krig. I 2006 indgik det så en fredsaftale med de øvrige partier i landet om at afholde valg til parlament og grundlovgivende forsamling, der skulle forberede kongedømmets afskaffelse og overgang til republik. De gamle partier troede at de var drevne nok til at snøre kommunisterne ved valgurnerne (hvor valgsvindel ikke har været et ukendt fænomen), men fik sig en kold dukkert. Valgsejren betyder, at det er kommunisterne, folk der har ført kamp der sidder ved roret. Det er et sviende nederlag for kongemagten og den feudale reaktion i landet – og for dens bagmænd og støtter i Indien og USA, der har set Nepal og kongedømmet som en faktor mod revolution og omvæltninger af den amerikanske dominans i regionen.

Den revolutionære kamp, som

NKP(M) har ført – og som Arbejderpartiet Kommunisterne og alle andre ægte kommunistiske partier har støttet – er forudsætningen for de reformer, som nu kan gennemføres. Reform nr.1

bliver fjernelsen af kongen.

Det politiske billede i Nepal er broget, men nu klarere rødt. Kommunismen som ide er stærk – og der er ikke mindt end fire erklæret kommunistiske partier i den såkaldte '7 parti-alliance', der nu skal skabe en konstitutionel republik. Det nu næststørste parti i landet er det gamle 'Nepali Congress', som er medlem af den socialistiske internationale.

Det var en del af koalitionsregeringens grundlag, at monarkiet skal afskaffes og at der skal etableres en demokratisk republik. Det forudsætter imidlertid, også ifølge aftalen, at den grundlovgivende forsamling godkender beslutningen. Dertil kræves simpelt flertal blandt de 601 delegerede, og med NKP(M) på 40 pct. af dem, er det usandsynligt, at det ikke vil lykkes

at dumpe den reaktionære kong Gyanendra og hans bloddryppende dynasti.

De gamle kompromispartier vil ikke være i stand til at hindre det.

NKP(M)s beslutning om at indstille den væbnede kamp og deltage i den politiske proces på baggrund af den vundne styrke vakte stort mishag i den internationale organisering af maoistpartier, som det var medlem af – et foretagende kaldet RIM, hvor en dominerende rolle spilles af Bob Avakians amerikanske Revolutionary Communist Party. NKP(M) blev beskyldt for at forråde maoismen og gå i kopmpagniskab med klassefjenden, og blev hældt ud af det fine selskab. Men NKP(M)s taktik viste sig at være rigtig og succesrig. Måske fordi det er Lenin snarere end Mao. Også parlamentsdeltagelse kan bruges med held i den revolutionære kamp.

Valget står ikke mellem reform eller revolution, mellem væbnet kamp eller parlamentarisk kamp. Virkelige reformer er efter marxismen opfattelse et resultat af den revolutionære kamp, dens sidegevinst, så at sige. Parlamentarisk indflydelse kan kun blive positiv, hvis den er forankret i reel magt, såsom (i særlige situationer) en folkehær eller stærke demokratiske bevægelser og organisationer uden for parlamentet. Alle kampmidler til arbejderklassens og folkets rådighed må ubetinget anvendes.

NKP(M) har ikke lagt folkehæren død. Truer mulige reaktionære og imperialistiske aggressorer den fortsatte revolution – fra kongemagten, Indien eller USA – vil den være parat til og i stand til at forsvare den. Kombinationen af den revolutionære kamp og den parlamentariske kamp, med førstnævnte som det grundlæggende, gør den nepalesiske revolution overordentlig stærk og svær for fjenderne at ramme.

Der er grund til at lykønske de nepalesiske kammerater!

Danmark i strejke

Fra onsdag den 16. april – storkonfliktens første dag, efter at forligsinstitutionen havde opgivet at forhindre henvend 100.000 offentligt ansatte i at kæmpe for deres ret – har den sat sit præg ikke bare på hospitaler, plejehjem, daginstitutioner og de øvrige steder, der er direkte ramt. Den kan mærkes i hele landet og har været meget synlig i bybilledet. De konfliktende ved, at det er nødvendigt at kunne ses, at komme ud med deres holdninger, for modstanderne kontrollerer medierne.

Fra dag 1 og frem har der været hundredvis af mindre manifestationer og aktioner flankeret af større fælles manifestationer, som Sundhedskartellets store manifestation foran Christiansborg, der samlede mere end 40.000 deltagere. På de følgende sider findes både reportager fra konflikten, pressemeddelelser og kommentarer, der tegner et nogenlunde kronologisk billede af forløbet til nu. Meget af stoffet har været bragt på www.kpnet.dk der dækker konflikten intenst

1500-2000 Strejkende sygeplejersker, jordemødre, sundhedsplejere, ergoterapeuter m.fl. gik på strejkens første dag – torsdag den 17. april, i optog i Århus fra deres arbejdspladser og samledes til demonstration på Rådhuspladsen.

Massiv sympati for strejke

Ni ud af ti danskere mener, at de medarbejdergrupper i den offentlige sektor, der passer syge, gamle og børn, fortjener et løft i deres løn. Og mere end syv ud af ti har sympati for, at de offentligt ansatte går i strejke for at få mere i løn. Det viser en ny undersøgelse, som Capacent Epinion har lavet for FOA.

Støtten til et lønloft for de grupper, der passer syge, gamle og børn, er massiv i befolkningen på begge sider af den politiske midte. 98 procent af socialdemokraternes og SF's vælgere bakker op om lønloftet, mens 86 procent af Venstre og Konservatives vælgere siger det samme.

- Det glæder mig at se den enorme opbakning, der er i befolkningen til at give et lønloft til de medarbejdere, der står for den primære omsorg, pasning og pleje af ældre, børn og syge, siger Dennis Kristensen, formand for FOA – Fag og Arbejde, og fortsætter:

- At opbakningen er stor på begge sider af den politiske midte ser jeg som et tegn på, at de fleste for længst har indset det urimelige i, at lønnen til medarbejdere, der passer levende mennesker, halter bagefter lønnen til medarbejdere,

der passer døde ting”.

Mere end syv ud af ti har sympati for, at de offentligt ansatte går i strejke for at få mere i løn. Og sympatien er der også, selvom strejken har direkte indvirkning på ens hverdag, og selvom konflikten varer længe.

Der er sympati for de offentligt ansattes strejke for at få mere i løn i begge politiske lejre. Mens 96 procent af SF's vælgere og 92 procent af Socialdemokraternes vælgere har sympati for strejken, gælder det for 68 procent af de Konservatives vælgere og 51 procent af Venstres vælgere.

- Kommuner og regioner har i dag svært ved at skaffe arbejdskraft til en række fag i det offentlige. Derfor skal vi have lønforbedringer, der kan mærkes. Kun ved at gøre arbejdspladserne attraktive – blandt andet gennem lønnen – kan vi rekruttere medarbejdere til fremtidens velfærd og service, slutter Dennis Kristensen.

Capacent Epinions undersøgelse er foretaget i perioden 31. marts til 6. april 2008.

*Pressemeddelelse fra FOA
16. april 2008*

Danmark er i strejke: Nu skal den vindes!

Arbejderpartiet Kommunisterne 16. april 2008

Fra i dag er storkonflikten en realitet. Danmark er i strejke. Befolkningens store flertal slutter op om de strejkende. Nu skal den gøres effektiv og vindes!

Kravene er simple: **Spræng regeringens fedtede lønramme! Mere i løn, flere hænder!**

I disse krav ligger en kamp for at genoprette den offentlige sektor, der er udpint af nyliberale regeringer. I dem ligger bestræbelsen for at sikre velfærd til alle. Og i dem ligger kravet om ligeløn NU – eller sagt på en anden måde: mandeløn til kvindefag.

'Tilbuddene' fra de behårde offentlige arbejdsgivere på 12,5 procent lønstigning over tre år, alt iberegnet, vil ikke indhente noget af lønefterslæbet i de lavtlønnede strejkefag. Det vil formentlig ikke engang sikre den nuværende realløn, der undergraves af bl.a. stærkt stigende fødevarer- og energipriser. En attraktiv offentlig sektor og begyndende ligeløn kan der skydes en hvid pind efter!

Det er en kendsgerning, at stærke kræfter i samfundet, herunder de private og offentlige arbejdsgivere, regeringen og dele af folketingsopposition-

nen og fagtoppen, ønsker at strejken skal blive en fiasko. De hykleriske ord fra regeringen og ikke mindst Dansk Folkeparti om støtte til sosu'erne og forbedring af den offentlige sektor er blot fraser, mens de i praksis afviser alle de berettigede krav. De ønsker en ringe offentlig sektor, de ønsker, at lavtlønsmændene forbliver usselt aflønnede kvindefag, mens de forgylder de rigeste og sig selv.

De pampere i fagtoppen, der accepterer den fedtede lønramme og undlader at støtte de strejkende eller direkte undergraver konflikten, hører ikke hjemme i arbejderbevægelsen. De skal hældes ud – jo før, jo bedre. Der er brug for kæmpende fagforeninger – og dér er der ingen plads til folk, der løber regeringens og nyliberalismens ærinde.

Politikerne planlægger et indgreb. Regeringen, Dansk Folkeparti, Ny Alliance, De Radikale og Socialdemokraterne er allerede bag lukkede døre i fuld gang med at forberede en kniv i ryggen på de strejkende. Hvis det bliver en realitet, vil det endnu engang vise, at konfliktretten og 'den danske model' ikke eksisterer, når den for alvor tages i anvendelse.

Griber regeringen ind, må kampen

og aktiviteterne fortsætte – og regeringen Fogh må tvinges til at gå. Der vil blive en sådan social uro igennem lang tid, at det borgerlige Danmark kommer til at fortryde.

Ansvar for konflikten og dens konsekvenser ligger ene og alene hos arbejdsgiverne – dvs. i sidste ende regeringen og folketingsflertallet.

Strejken vindes gennem aktivitet, gennem fortsatte og synlige aktioner, ved at holde tungen lige i munden og fortsætte og skærpe konflikten, indtil regeringen og folketingsflertallet giver sig. Der er mange muligheder for udvidelse – fra massedemonstrationer og -aktioner til omfattende sympatistrejker og i sidste ende opsigelser, som de finske og nu også svenske sygeplejersker gjorde det.

At strejke betyder at kæmpe. Alle arbejdere, i den offentlige og private sektor, de uddannelsessøgende – Danmarks kommende arbejdere – og de gamle arbejdende på efterløn og pension må slutte op og tage ansvar for, at denne afgørende kamp bliver en succes!

**Stå fast!
Fasthold kravene!
Udvid kampen!**

Vrede pædagoger siger nej til forlig

I København demonstrerede nogle hundrede utilfredse pædagoger uden for BUPL's hovedkontor på Blegdamsvej i protest mod ledelsens sidste øjebliksførlig med arbejdsgiverne, der ikke har betydet en reel sprængning af den snævre, regeringsdikterede lønramme. Dette forræderi forhindrede en solidarisk konflikt med sundhedsarbejdere og FOA-folk.

I Gladsaxe nedlagde vrede pædagoger arbejdet på syv institutioner.

Fire lokale BUPL-fagforeninger, heriblandt den store Københavns-afdeling og Århus, som er kendt for sin kampvilje, er nu gået sammen om en nej-kampagne.

Der stemmes om forliget fra den 1. maj indtil den 13. maj.

Pædagogstuderende: Sig ja til faglighed

- Vi siger nej til overenskomst-forliget, fordi rammen er for lille. Et resultat på 12,8 procent er ikke nok til at modvirke pædagogfagets lønefterslæb og løse

fagets rekrutteringsproblemer. Vi frygter simpelthen, at færre vil være pædagoger i fremtiden, når de ser, hvor lidt faget anerkendes, udtaler Julie Manley Vorsaa, forkvinde i PLS.

PLS, Pædagogstuderendes Lands-Sammenslutning, har to pladser i BUPL's hovedbestyrelse, og de to repræsentanter stemte nej til forliget sammen med syv andre i hovedbestyrelsen.

- Vi stemte nej, fordi de krav, vi som studerende havde stillet, ikke blev imødekommet, hvilket jo også er svært at gøre med så lille en ramme, forklarer Julie Manley Vorsaa og fortsætter:

- Men vi sagde også nej, fordi vi synes, det er at lave grin med pædagogerne først at sige nej for senere at sige ja til præcis det samme. Pædagogerne kan jo ikke købe ind for 13,7 procent i Fakta, når de reelt set kun har fået 12,8 procent, siger Julie Manley Vorsaa.

PLS har nu iværksat en kampagne for at få pædagogstuderende og pædagoger til at sige ja til deres faglighed og stemme nej til overenskomsten.

Pas på! Din jordemoder strejker også!

Pressemeddelelse fra Jordemoderstuderende i København

En fælles kamp for lige løn! Jordemoderstuderende i København kæmper også for en værdig fremtid!

Kun livsvigtigt og uopsætteligt arbejde udføres på fødeafdelingerne, når strejken på sundhedsområdet sætter ind på onsdag!

Derfor opfordrer de jordemoderstuderende befolkningen til, at man passer godt på i denne tid. De studerende advarer befolkningen om de manglende hænder på fødestuerne ved at dele kondomer og information ud til alle forbipasserende. Desuden vil de jordemoderstuderende løbende arrangere nødkonsultationer med information om strejken på gader og stræder i København.

Det handler om at passe på med det frække, når jordemødrene er i strejke!

"Sundhedskartellet kræver minimum 15 %, som er smertegrænsen på trods af, at der stadig er langt fra 15 til de 27 %, som tal fra Danmarks statistik viser, at sundhedskartellets grupper halter bagud i forhold til sammenlignelige grupper på det private arbejdsmarked. Jordemødrene kræver også en løn, der svarer til det hårde arbejde, de udfører, og som er med til at opretholde velfærdssamfundet. Vi studerende støtter offentligt og aktivt op om kampen for lige løn."

Fagpampere ønsker fiasko

Storkonfliktens førstedag viste, at der er masser af kampvilje blandt de hen ved 100.000 offentligt ansatte, der er gået i konflikt. Den er så stor, at også medlemmer af BUPL og sosu'ere, der ikke er omfattet af den varslede konflikt, nedlagde arbejdet.

Overalt i landet synliggjorde de strejkende deres krav. Det var kvinder, der dominerede billedet på gaderne: sygeplejerskerne i deres dragter, sosu'erne i deres demonstrationsveste, jordemødrene med talende storke! I dag har Sundhedskartellet indkaldt til stordemonstration foran Christiansborg. Kravene og de strejkende skal gøres synlige. De strejkende har det store flertals sympati, men de ved, at en konflikt kun vindes ved stadig, stædig og forstærket aktivitet.

En stor kampvilje er nødvendig, for det er stærke kræfter, OK-bevægelsen er oppe imod. Det er regeringen og folketingsflertallet, der er ansvarlige for konflikten og ødelæggelsen af den offentlige sektor. Man kan få mistanke om, at den måske gerne ser en endnu mere ødelagt og uattraktiv sektor. Deres afvisning af kravene kan kun føre til øget flugt fra den offentlige sektor. Og de pønser på et løndiktat i form af et indgreb, der i praksis suspenderer de arbejdendes vigtigste kampvåben: strejken.

Dansk Arbejdsgiverforening meddeler, at de strejkende får mere i løn, end de

siger. Og medierne, ikke mindst det regeringstro flertal, søger at køre splittelser op og angribe de kæmpende organisationer. De lurer på at overdænge befolkningen med bedrøvelige historier om strejkens negative konsekvenser, som om de var de strejkendes ansvar.

Lavest af alt er de fagegoistiske top-pampere, som kun tænker på at rage til sig, der går åbent ud mod de strejkende og deres organisationer. Der er ingen solidaritet fra fagtoppen og de andre fagforbund, der har indgået deres overenskomster inden for regeringens snævre ramme, der i praksis betyder en uddybning af lønforskellene til ugunst for de lavestlønnede kvindefag.

Sådanne pampere har ingen plads i en kæmpende fagbevægelse, der bygger på solidaritet og medlemmernes egen aktivitet. De prøver at fremstille sig som helte, der kan opnå resultater af forhandlingens vej og ikke af kampens vej. Men i realiteten kommer også alle deres 'resultater' af mobiliseringen og kampviljen i arbejderklassen.

Disse pampere udtaler sig imod deres egne medlemmer. Det store flertal af både offentligt og privat ansatte støtter nemlig kampen for lønløft i kvindefagene og styrkelse af den offentlige sektor. Men der ligger en stor opgave i at konkretisere og synliggøre denne støtte.

De nævnte modstandere har stor magt og store pengepunge, fyldt op af udbytning. Men de kommer til at bøje sig for de strejkende, såfremt kampen fortsætter som den er begyndt: med entusiasme og begejstring, med vrede mod regeringen, pamperforagt og med ægte solidaritet.

KP

Hop, hop, hop, lønnen den skal op

*Sundhedskartellet demonstration
Christiansborg Slotsplads 17. april 2008*

Christiansborg Slotsplads var fuld af strejkende sundhedsarbejdere og deres støtter, der klædte sig ud, sang, dansede og hoppede for lønhop.

Budskabet var ikke til at tage fejl af – selv ikke for regeringen og politikerne på Christiansborg, der har sat den fedtede lønramme på 12,8 pct. for offentligt ansatte, medens der er ubegrænsede lønstigninger for direktører.

Politiet hævder, at der kan være 50.000 på Slotspladsen. I gamle dage – for nogle årtier siden – hed det, at den kunne rumme 100.000, og den er ikke krøbet i mellemtiden. Den var i alt fald fyldt op.

Sundhedskartellet havde indkaldt til stordemo på Christiansborg Slotsplads på konfliktens andendag den 17. april. Langt mere end 40.000 sørgede for at budskabet om massive lønløft og Ligeløn NU rungede mellem murene

FOA smed ikke guld på gaden

De fleste aviser har bragt en historie op, at FOA afviste et generøst tilbud til sosu'erne. Hvad der blev afvist, var et splittelsesforsøg. For mange skulle betale til for få, siger FOA

FOA smed ikke guld på gaden, da forhandlingerne om overenskomsten for social- og sundhedspersonale brød sammen.

Det siger FOA's formand Dennis Kristensen, efter at Kommunernes Landsforening har meldt ud, at kommunerne slet ikke forstår, hvorfor overenskomstforhandlingerne er endt med den igangværende strejke blandt FOA's medlemmer.

- Når jeg hører KL's udmelding, så får jeg en fornemmelse af, at budskabet er, at vi ville have fået bladguld på garageporten, såfremt vi havde sagt ja til arbejdsgivernes sidste tilbud, siger Dennis Kristensen.

- Helt sådan var tilbuddet nu ikke

skruet sammen. Jeg synes, at der er grund til at rose arbejdsgiverne for, at deres tilbud gik i den rigtige retning, men tilbuddet ville give et markant lønløft til for få, og regningen skulle betales af for mange.

- Det er kun hver femte social- og sundhedshjælper og -assistent, der ville få en lønfremgang på omkring 4.300 kr. over de næste tre år. Det svarer til 12.000 social- og sundhedshjælpere og -assistenter. Skulle tilbuddet gælde alle social- og sundhedshjælpere og -assistenter, så skulle KL finde yderligere en halv milliard kroner.

- Til gengæld skulle regningen, i form af meget beskedne lønstigninger, betales af resten af de 80.000 ansatte i ældreplejen. Hjemmehjælperne, sygehjælperne og plejhjemsassistenterne skulle med andre ord betale gildet. Det var ganske enkelt ikke en spiselig model for os. Der var for meget signalpolitik og for lidt ligeløn i det forslag, siger Dennis Kristensen.

- Og så manglede arbejdsgivernes tilbud et markant ekstra lønløft til de øvrige kvindefag, herunder pædagoger, pædagogmedhjælpere og dagplejere.

Fagforeninger: konfliktende

Den usolidariske optræden fra visse fagpampere, som i medierne har angrebet de strejkende og deres organisationer, får andre kræfter i fagbevægelsen til at sige fra og i stedet opfordre til fuld solidaritet. Disse åbne angreb er et udtryk for fagbureaukратиets ønske om, at storkonflikten skal ende som en fiasko, og må brændemærkes af en kæmpende bevægelse.

Ingen kender åbenbart dagen – før toppen har talt! hedder det i en pressemødelelse fra Byggefagenes Samvirke:

- Det er overraskende og dybt skadeligt at opleve, hvordan et par faglige topledere ikke bare falder de strejkende i ryggen, men også spreder mistillid til fagbevægelsen, siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke.

- Når der er en konflikt som den, vi oplever nu, er der behov for, at de strejkende får opbakning og støtte – ikke bagholdsangreb fra folk, som mere frygter deres eget omdømme som forhandlere end hensynet til solidaritet.

Han fortsætter:

- Det er ikke underligt, at folk bliver skeptiske over for en fagtop, som på den ene side falder nogle af de dårligst lønnede i ryggen og samtidig bruger stor energi på at kræve millionpension til en afgået LO-næstformand. Det stritter i hver sin retning.

- Det, der er på spil her, er både et helt rimeligt lønløft til de lavestlønnede og på længere sigt også et forsvar for velfærdssamfundet. Hvis ikke det bliver attraktivt at være offentligt ansat, så smuldrer kerne i de sociale ordninger endnu mere.

- Byggefagenes Samvirke opfordrer alle til at støtte de konfliktende fag-

OFFENTLIGE KONER VIL HAVE FLERE KRONER

Budskabet var ikke til at tage fejl af, da der blev demonstreret foran Christiansborg den 17. april (TV)

Det var det heller ikke da de konfliktende (TH) gik gennem Odense til Rådhuset mandag den 21. april: MERE I LØN! – simpelthen

Støt de faggrupper

grupper.

Også 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i Valby melder sin støtte klart ud:

- Vi udtaler vores fulde støtte og solidaritet til jeres konflikt og ønsker jer alle – sosu'er, pædagoger og sygeplejersker m.fl. – held og lykke med jeres konflikt, siger formand for Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København, Henrik Lippert.

- I har krav på ordentlige løn- og arbejdsforhold, og vi støtter jeres kamp for et væsentligt lønloft til de lavest-lønnede.

- Vi opfatter jeres kamp som en fælles interesse mellem de offentlige ansatte og brugerne af den kollektive velfærd. Det er helt nødvendigt med væsentlige lønforbedringer, hvis den offentlige sektor skal tiltrække arbejdskraft og dermed sikre kvalitet og udvikling af vores velfærd.

- Det er på tide, at kvinderne, her 100 år efter at de fik valgret, nu også får en løn, som svarer til det øvrige arbejdsmarkeds.

- I er velkomne til at henvende jer, hvis I har brug for konkret støtte.

De strejkendes organisationer har fået rigtig mange støttetilkendegivelser fra faglige organisationer fra både indland og udland. Ikke mindst i de nordiske lande følges konflikten tæt. I Finland tilkæmpede sygeplejerskerne lønstigninger på over 25 procent ved at deponere deres opsigelser, og i Sverige forbereder sygeplejerskerne også en stor konflikt med krav om massive lønloft.

'Den danske model' og OK 2008

Politikere fra forskellige partier har fra før konfliktens start truet med et regeringsindgreb. Da der kom en henvendelse til dem alle fra Sundhedskartellet, blev de pludselig voldsomt bekymrede for 'den danske model'

Forud for Sundhedskartellets flotte demonstration på Christiansborg Slotsplads opfordrede Dansk Sygeplejeråds formand Connie Krukow i et åbent brev politikerne til at gøre to ting: skabe mulighed for, at Sundhedskartellets medlemmer kan få en lønforbedring på 15 pct. over de næste tre år, og nedsætte en ligelønskommission, som kan forberede en egentlig ligelønsreform.

Det udløste noget af en storm i medierne, der fremstillede henvendelsen – der også inviterede politikerne til at komme til demonstrationen på Slotspladsen – som en bøn til politikerne om hjælp og et udtryk for strejkens 'udsigtsløshed'.

Det udløste også en række politiske reaktioner.

Usædvanlig politikerbekymring for 'den danske model'

Sundhedskartellet opfordrede politikerne til at handle solidarisk og støtte kampen for ligeløn og en bedre offentlig sektor.

Bortset fra en begejstret respons fra Villy Søvndal, der meddelte, at SF netop har foreslået en sådan ligelønskommission, var kommentarerne vrisne. En stribe især socialdemokratiske og radikale politikere udtrykte en helt usædvanlig bekymring for 'den danske model', hvor overenskomster aftales af arbejdsmarkedets parter uden stats- og regeringsindblanding.

Det særlige her er imidlertid, at regeringen allerede har blandet sig – så at sige som arbejdsgivernes arbejdsgiver. Den har lagt en urokelig lønramme for Kommunernes Landsforening, der er de strejkende organisationers modpart.

I sidste ende er det altså regeringen og folkettinget, der er arbejdsgivermodparten – og i sidste ende er det den, kampen retter sig imod. Det er der, lønkravene og kravene om en bedre offentlig sektor må rettes hen.

Fogh siger, at han ikke vil blande sig (foreløbig). Men han er en af konfliktens parter.

Planlægger indgreb

Endnu mere absurd bliver politikerbekymringen for 'den danske model', når en lang række politikere, indbefattet ministre og regeringspolitikere, har truet med at afslutte konflikten med et politisk indgreb. Det er hver gang en kastration af 'den danske model' – og pudsigt nok er et sådant indgreb blevet foretaget, hver eneste gang de arbejdende har været ude i virkelig store og militante kampe siden

midten af 1950'erne.

I disse situationer siger politikerne med stort flertal til helvede med 'den danske model'.

Det kan også blive tilfældet med denne konflikt.

Syltekrukker med mug

Det problematiske i Connie Kruckows åbne brev ligger overhovedet ikke i, at det opfordrer politikerne til at forholde sig til konflikten og støtte de strejkendes krav. De er selvfølgelig ikke 'neutrale', heller ikke når statsmagten tilsyneladende ikke blander sig.

Det er yderst rimeligt at kræve, at de bakker op.

Det problematiske består i, at Kruckow ikke kræver støtte til en markant sprængning af den snævre lønramme, men blot 15 % over de næste tre år plus en såkaldt ligelønskommission. Det kontante krav er meget langt fra at dække lønefterslæbet. Det er næsten en halvering i forhold til de lønstigninger, de finske sygeplejersker opnåede ved at depone deres opsigelser.

En sådan ligelønskommission kan blive det halmstrå, politikerne griber efter som påskud for at gennemføre et indgreb mod konflikten – og derpå lade det gå som med alle tidligere kommissioner af samme slags: De bliver til syltekrukker med mug på.

Flot fælles markering mellem FOA-PMF og Sundhedskartellet i Odense 21. april. De konfliktende organisationer havde også fundet sammen i Århus den 22. april

Odense: Fordi vi er det værd!

Ved en flot fælles strejkemarkering mellem FOA-PMF og Sundhedskartellet blev de strejkendes krav om højere løn og mandeløn i kvindefag sat i fokus og synliggjort på en meget fin måde. Det var en demonstrationsmarkering der blev mødt med meget stor sympati fra den odenseanske befolknings side.

Mere end 6000 stærkt mobiliserede demonstranter, primært strejkende fra FOA-PMF og Sundhedskartellet, gik på strejkens sjattedag mandag eftermiddag igennem Odenses indre by op til Flakhaven ved rådhuset.

Det var ikke til at misforstå deres krav: *Vi vil have mere i løn!*, som blev fremført under demonstrationsmarchen i form af strejkesang og understreget med et væld af bannere og hænder.

På Flakhaven var der bl.a. tale ved Inger Søndergaard fra Sundhedskartellet, som understregede de strejkendes retfærdige krav om lønløft.

"Nogle faglige topfolk mener, vi burde rette os ind efter deres forlig. Men så kunne vi lige så godt raffle om, hvem der først skulle forhandle, og derefter kræve, at de andre retter ind. Kan vi være tilfreds med en sådan fremgangsmåde?" spurgte hun, og *Nej!* et rungede på pladsen.

"Når vi forlanger mere i løn, er det ganske enkelt, fordi vi er det værd, og den offentlige sektor har brug for det," understregede hun.

Kim Larsen underholdt med sin guitar og nogle af sine sange og lagde med sine kommentarer ikke skjul på, at han

støttede de strejkendes krav og understregede, hvor kraften lå.

"Deroppe (*på Rådhuset*) tænker de ikke på os og derovre på den modsatte side er de meget optaget af at skrabe penge til sig, vores penge..."

Han sang bl.a. 'Det er en kold tid vi lever i – alle går rundt og fryser' - og høstede stort bifald.

Giv nu kvinderne den løn, de fortjener

Vælgere, som stemmer på Pia Kjærsgaard, Helle Thorning-Schmidt og Villy Søvndal, giver klar besked. Disse tre partier har flertal i Folketinget, og omkring 70 procent af deres vælgere synes, det er en god ide eller meget god ide at give en særlig lønforhøjelse til dem, der passer på børnene og plejer syge og ældre.

Det viser en undersøgelse, som Capacent Epinion har foretaget for FOA. Undersøgelsen offentliggøres i FOA's strejkeavis.

Vælgerne som helhed bakker også op om de lavtlønnede offentligt ansatte kvinder. Blandt alle vælgere mener seks ud af ti, at det er en god eller meget god ide at give dem, som passer børn og plejer syge og ældre, en særlig lønforhøjelse. Også blandt Bendt Bendtsens konservative vælgere mener over halvdelen, at de offentligt ansatte kvinder fortjener en særlig lønforhøjelse.

Konfliktdekning fortsættes s. 15

1. MAJ 2008: KAMPDAG FOR ALVOR

Kampdagen er konkret for titusinder af konfliktende i i det offentlige lavtlønsfag – de traditionelle kvindefag.

Ikke mindst kræver de strejkende klækkelige lønløft. Og de har bred sympati i hele befolkningen. Den forstår at lavtlønsfagene skal hæves, selvom regeringen – de offentlige arbejdsgivere – stritter imod

De strejkende slås for en bedre offentlig sektor. De kæmper for ligeløn. De er imod, at der skal være mande- eller kvindefag, og for, at også omsorgsfagene skal være værdige og gode fag for mennesker. For er de ikke det, går det ud over børnene, de gamle, de syge, de svage. Et samfunds egentlige karakter kan aflæses på, hvordan det behandler dem, der har hjælp behov.

Det er Anders Fogh og hans regering, som nægter at give økonomiske indrømmelser til lavtlønsfagene. Konflikten kan afblæses, så snart de løsner for pengepungen. Til klækkelige løft løn- løft: 12,8 procentrammen vil næppe forhindre reallønsfald.

**Spræng lønrammen!
Velfærd til alle!**

Fogh-regeringen fører hellere krig i Irak og Afghanistan end den vil investere i velfærd.

Det er forbrydelse i dobbelt potens: En forbrydelse mod vores svage og gamle – og krigsforbrydelse mod andre folk og nationer, der aldrig har gjort Danmark eller danskerne noget som helst.

Anders Fogh, Per Stig Møller og deres slæb af Dansk Folkeparti og Ny Alliance er ret og slet gammeldags kolonister, der med våbenmagt vil påtvinge lande i den tredje verden deres vilje, som de kalder 'demokrati' – men som er masse mord. De er medansvarlige for mere end en million menneskers død i Irak og Afghanistan.

Fogh og hans medkrigsforbryder Tony Blair kandiderer til topposter i EU og NATO. Det siger en hel del om begge disse alliancer. Den sidste er en krigsførende militæralliance, der påstod at være en forsvarsalliance, men går til angreb over hele kloden som et simpelt bredskab for imperialistmagterne.

De kan kalde det 'krig mod terror' så meget de vil. Bush, Blair og Fogh og deres kloner er de egentlige terrorister.

**Stop krigene – døm krigsforbryderne
Stop besættelsen af Irak, Afghanistan og Palæstina
Danmark ud af NATO
Støt folkenes modstandskamp**

Bliver Fogh eller Blair EU's første præsident – (det vil sige det det ikke folkevalgte, men udvalgte, reelle overhoved for en ny statsdannelse Den europæiske Union – vil det ikke bare afsløre, at er en imperialistisk verdensmagt, en arvtager til de gamle europæiske kolonimagters udplyndringer og krige. Den ny forfatningstraktat, som man kalder Lissabon-traktaten, bygge EU-staten og dens organer op og tager nye skridt til militarisering.

Bortset fra irerne må ingen lande eller folk i EU stemme om traktaten, selvom et flertal i alle lande ønsker at få den til afstemning.

Fogh lyver, når han påstår, at det ikke er en forfatningstraktat og at Lissabon-traktaten ikke betyder opgivelse af suveræniteten. Han løj også om Iraks masseødelæggelsesvåben og om så meget andet.

Fogh kalder sig demokrat – og EU et stort demokrati, nærmest et eksempel for resten af verden. Det er langt ude!

Nej til EU og Lissabontraktaten – Vi kræver folkeafstemning

De kvindedominerede lavtlønsfag i det offentlige, som nu er i konflikt, har mange arbejdere med udenlandsk baggrund. De står sammen med de danske arbejdere i en fælles kamp. Det er reel integration. De herskende ønsker med fremmedhad og muslimhættelse at så splittelse, for bedre at kunne gennemføre deres krige og rale dagsorden til fordel for monoporerne.

**Solidaritet med de konfliktende!
Solidaritet mellem danske og udenlandske arbejdere!
Stop racisme og fremmedhad**

Anders Fogh har erklæret, at han ikke vil 'blande sig' i konflikten. Det gør han allerede ved at smække penge kassen i. Men han og hans regering pønser på et indgreb, som et stort flertal af danskere er imod. Det skal bare *times* rigtigt! Hvis det sker siger vi

Kampen fortsætter! Nej til regeringsindgreb! Fogh må gå!

Invester i liv og omsorg – ikke i krig
Socialisme er fremtiden

APK
Arbejderpartiet Kommunisterne
www.apk2000.dk

DKU
Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund
www.dku99.dk

STÅ FAST OG UDVID KAMPEN!

APK'ere og DKU'ere om storkonflikten

Er mænd stadig lidt mere værd end kvinder?

Af Cathrine Petersen, formand DKU

"Mandeløn til kvinde" er en parole, der har slået stærkt igennem op til og under overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte i år. Det er ikke en tilfældighed. Den afspejler dels årtiers udsultning af den offentlige sektor, de traditionelle "kvindefag", og dels det faktum, at kvinder i dagens Danmark langt fra har de samme lønninger som mænd. Når en privat ansat mand tjener 100 kr. tjener en kvinde ansat i den offentlige sektor med samme uddannelseslængde kun 81 kr. eller mindre.

Selv om der i mange år har været lagt låg på kvindekampen, som er blevet decimeret til at handle om nogle gamle exentriske rødstrømper og nogle få ledende kvinders trængsler, ulmer den nu op fra neden. Alle de mange kvinder, der i årevis har levet af sulteløn med et stærkt voksende arbejdspress i den offentlige sektor, har fået nok. Og det er herfra forandringen kommer.

Kvinder er den halve befolkning, og vi finder os ikke i at blive betalt eller behandlet som andenrangsmennesker. Ikke alene giver den ringe betaling for vores arbejde os færre muligheder, men med den økonomiske undertrykkelse af kvinder legitimeres også et menneskesyn, hvor mænd stadig er lidt mere værdifulde end kvinder. Et menneskesyn, som skaber grobund for en reklameindustri, hvor kvinder er ting mænd kan erobre og eje, og hvor kvinders mulighed for succes og lykke er at finde en mand, der kan tjene penge. Og hvor kvinder får at vide, at det er

DEM, der er noget galt med, hvis de ikke har succes.

Dette kvindesyn har uhyggelige konsekvenser. Det reducerer kvinder til fødemaskiner og barbiedukker, groft sagt. Det skubber et stadig stigende antal teenagepiger ud på selvmordets rand, fordi de ikke kan klare presset. Det fastholder kvinder i illusioner om

at mærketøj, skønhedspleje og plastikoperationer er vejen til lykken. Det skaber splittelse mellem mænd og kvinder med de samme interesser. Det skaber talløse ulykkelige kvindeskæbner, og det skaber selvbebrejdelser og mangel på handling.

Kvindekampen er ikke slut. Vi er rigtig mange unge

kvinder, som er trætte af at gå en fremtid i møde, hvor vi fra starten står bagerst i køen kun pga. vores evne til at føde børn. Vi er også trætte af at blive set og vurderet ud fra nogle uopnåelige idealer.

Vi er kvinder og mennesker, og vi har ret til de samme muligheder som mænd.

Det syge kvindesyn må og skal stoppes, og derfor har det så store perspektiver når en gruppe Sosu'ere går på gaden med bannere, hvorpå der står "mandeløn til kvindefag".

Ja, det handler om mere i løn, ja det handler om lige løn for lige arbejde, og ja det handler om, at vi har fået nok. Det er en kamp som gælder alle arbejdere og alle kvinder. Kampen handler om velfærd for alle og om fremtidsudsigterne som kvinde i det her land.

På papiret har vi ligeløn. Danmark bryster sig af at have en ligelønslov. Det lyder jo fint, men det er mere end 30 år siden, den blev vedtaget, og vi har stadig ikke ligeløn.

Dog: Inden for lovens definition har vi. Lige løn for lige arbejde. Der er oprettet en række udvalg og kommissioner, der understøtter denne alt for indskrænkede opfattelse af ligeløn og ligestilling. De bruges til udadtil – også ud over Danmarks grænser – at glorificere vores "lille smørhul".

Virkeligheden er imidlertid, at hvis man er sygeplejerske i det offentlige, tjener man kun omkring 75 pct. af, hvad man får i det private. Man skal altså arbejde 16 måneder for at opnå en årsløn som kollegaen på et privathospital. Ligeløn?

Den største faktor for uligelønnen er fastholdelsen af kvindefagene, og aflønningen her. Problemet har eksisteret i mere end et halvt århundrede.

I starten var det ikke mindst ufaglærte kvinder ved samlebåndsarbejde, der som en stor gruppe blev underbetalt, meget udtalt i elektronikindustrien. Rengøringsbranchen har altid været et typisk kvindefag og er stadig voldsomt underbetalt.

Med den offentlige sektors overtagelse af en lang række samfundsopgaver, så kvinderne kunne få adgang til udnyttelse af deres arbejdskraft, er der vokset andre kvindedominerende fag frem. Det gælder eksempelvis social- og sundhedshjælpere og -assistenter. Sygeplejersker og plejere er vokset betydeligt i antal.

Vi skal heller ikke glemme kassedamerne, som med konsumindustriens vækst er skudt voldsomt i vejret. Det er en sigende benævnelse: **Kassedamer**. I alle disse fag hjælper tilføjes m/k ikke på deres ringe løn. Kassedamerne har været i fokus grundet deres ringe løn og arbejdsforhold i to årtier. Omsorgen var stor, men lige lidt har det hjulpet. I det sidste årti har omsorgen været størst for de stakkels kvindelige chefer med milliongager.

Ligeløn NU

Af Vivian Rasmussen, ufaglært socialarbejder

Kendsgerningen er, at disse kvindedominerende fag i det offentlige har oparbejdet et lønefterslæb på omkring 30 pct., varierende fra gruppe til gruppe. Tålmodigheden er brugt op! Der skal være ligeløn NU!

Det råder overenskomstresultatet ikke bod for. Lønandelen af de så hyppigt omtalte 12,8 pct. udgør blot 8 pct., som bliver mere end spist op af prisstigninger og inflation på de tre år, overenskomstperioden varer. Til står der stadig et løngab på 30 pct., som tilmed risikerer at vokse.

Jeg besluttede op til dette års 8. marts derfor at indgå i *Ligeløn NU*-initiativet, som på Kvindernes internationale kampdag holdt deres første arrangement. Det kørte videre som en bevægelse, der baserede styrken i overenskomstkampen på arbejdspladserne på tværs af fag.

Vi skal ikke vente på politikernes omsorg. Den kan ligge på et meget lille sted:

- *Der er ikke råd*, siger vores finansminister. *Det vil føre til en overophedning af økonomien og udløse en kartoffelkur.* Samtidigt deler han skattelettelser ud til de rige med den anden hånd. Vores beskæftigelsesminister er ikke bedre:

- *Hvis vi mangler arbejdskraft i den offentlige sektor på grund af ringe løn, så henter vi den i Portugal.*

Dansk Folkepartis, Socialdemokratiets og SF's valgløfter var tomme. Få måneder efter valget indgik de forlig med regeringen om den såkaldte Velfærdspakke, der ikke gav mulighed for at indhente lønefterslæbet.

Vi må selv slås, og situationen i øjeblikket er unik. Kampgejsten og opbakningen fra befolkningen har aldrig været større. Det er NU, det gælder. Vi kræver respekt for vores arbejde. Mere i løn og flere hænder. Og vi vil ikke lade os spise af med en ligelønskommission, der blot er en ny syltekrukke. Vi kan vinde denne kamp. Så til politikerne: - *Hold jeres labber fra konflikten!*

Spræng rammen!

Af Lars Grenaa, pædagogstuderende

Anders Foghs specielle malerven Lars Grenaa, faglig sekretær i Pædagogstuderendes Landssammenslutning PLS, var en af de to pædagogstuderende, der som medlem af BUPL's hovedbestyrelse stemte nej til det upopulære forlig, formand Henning Pedersen indgik, lige før pædagogerne skulle konflikte. Forligt sprængte ikke Fogh-regeringens lønramme på 12,8 pct.

De pædagogstuderendes organisation har spillet en hovedrolle i de sidste års kamp for at fokusere på Fogh-regeringens og nyliberalismens systematiske nedbrydning af velfærd og af den offentlige sektor. Den var f.eks.

medinitiativtager til de store protester mod 'velfærdsreformen' i maj 2006, som satte spørgsmålet om 'velfærd til alle' på den politiske dagsorden.

Senest har PLS lavet markante og synlige aktioner mod de nedskæringer på pædagog- og andre uddannelser, som fulgte med dette års finanslov – trods alle løfter om det modsatte. Nu er organisationen i gang med en kampagne for at få de pædagogstuderende, som også er medlemmer af BUPL, til at stemme nej til OK-forliget.

- *Mit nej til overenskomsten er et nej til nyliberaliseringen og markedsførelsen af den offentlige sektor*, siger Lars Grenaa.

- *Gennem mange års økonomisk nedslidning er arbejdspresset i den offentlige sektor steget voldsomt. Det er blandt andet som en*

konsekvens af resurse- og medarbejderrationaliseringer, som det hedder. De offentligt ansatte går på stribe ned med stress og andre arbejdsmæssige følgesygdomme, fordi det gør menneskeligt ondt ikke at kunne yde den nødvendige omsorg og konstant føle, at man svigter de børn, unge og ældre mennesker, man er uddannet til at hjælpe.

- *Mit nej skal derfor forstås som et nej til, at vi ikke engang tilnærmelsesvis nærmer os en kompensation fra arbejdsgiversiden for den menneskelige nedslidning, der foregår på offentlige arbejdspladser.*

- *Kampen om overenskomst '08 er derfor i høj grad også en kamp om anerkendelse og om udviklingen i den offentlige sektor.*

Det handler altså ikke bare om løn, mener Lars og fortsætter:

- *Lønnen som symbol spiller derfor en stor rolle, men selv det meget udskældte krav på 15 procent er i virkeligheden latterligt lille. Konkret slås de offentligt ansatte mod nedslidning, manglende anerkendelse, kontrol og umenneskeliggørelse af deres arbejdspladser.*

- *Selvfølgelig er lønnen vigtig, da den skal sikre købekraften og brød på bordet. I den forbindelse er det værd at nævne, at rammen på 12,8 procent ikke sikrer lønstigninger, der er reallønssikret. Med de prisstigninger, der for tiden er, kan 12,8 vise sig at blive en markant reallønsgang, konkluderer Lars, som mener, at der kun er én vej for overenskomstbevægelsen: at sprænge rammen.*

**1. maj i Århus
MØD APK I VORES BOD**

'Jydsk Væddeløbsbane'
Observatorievej 2
FRA KL. 12

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Storkonflikten i centrum 1. maj

Det er storkonflikten i den offentlige sektor, som står i centrum 1. maj 2008 – også ved APKs og DKU's store arrangementer i Kongens Have, Odense, og på Den Røde Plads (bag Frimurerlogen) i Fælledparken i København.

Repræsentanter for de strejkende vil tale på begge scener, og rundt om på pladsen vil der være solidaritetsmarkeringer af forskellig slags.

I Fælledparken taler APKs formand Dorte Grenaa, som selv er ergoterapeut, et af de konfliktende fag.

Men EU, folkenes modstandskamp eller kampen mod reaktionære terrorlove bliver heller ikke glemt. Også DKU vil markere sig med talere.

Store musiknavne

Det er rigtig gode musiknavne, som spiller ved arrangementerne i Odense og København I Odense optræder den tidligere Gasolin-trommeslager Søren Berlev med band og giver prøver på hans netop udsendte første solo-CD *Timeless Choice*.

I København er der efter nogle års pause fra Fælledparken et gensyn med guitaristen, sangeren og sangskriveren Lukas Scherfig, som nu optræder som solist. Navnene på de øvrige bands og solister fremgår af annoncerne andetsteds på siden.

Tag med på revolutionær ungdomstræf i juli

Oplæg, debat, handling og hygge bliver gennemgående i det antifascistiske og antiimperialistiske ungdomstræf der går ned på midtsjælland den 11. juli - 2008.

Vi skal få et bedre udgangspunkt for at stoppe krigene, sikre ligeløn og ligestilling og bremse EU og meget mere gennem en uges ungdomstræf. DKU er hovedarrangør.

Synes du det lyder spændende og/eller har du brug for mere information så kontakt os på: aaut2008@hotmail.com

**RØD 1. MAJ 2008 I KGS.
HAVE ODENSE KL. 13-18
FOR VELFÆRD TIL ALLE
IMOD KRIG, EU OG FREMMEDHETZ**

(som en undtagelse er arrangementet i år forlagt til et andet meget benyttet område, Kgs. Have på grund af bygningsarbejde i Munkemose)

Der vil være tale ved bl.a.

**Naser Alsehli, Palæstinensisk journalist i Danmark
Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund
Rina Ronja Kari, Folkebevægelsen Mod EU**

Der vil være musik ved

Katrine Aagaard, Retro, Tropical og Søren Berlev m. band

www.kpnet.dk

www.dku99.dk

**Invester i liv og omsorg
- ikke i krig**

**1. maj på Den Røde Plads kl. 13-17
ved indgangen fra Trianglen, bag Frimurerlogen. Arr. APK og DKU**

Musik

- ☆ Mind Scape
- ☆ Riffelsyndikatet
- ☆ Lukas Scherfig
- ☆ Merry go round
- ☆ Highway Child

Talere

- ☆ Patrick Mac Manus, formand for foreningen Oprør
- ☆ Ron Ridenour, amerikansk statsborger, krigsmotstander og rejsende i Sydamerika
- ☆ Repræsentant for den kæmpende OK-konflikt
- ☆ DKU og Dorte Grenaa, formand for APK

Svenske sygeplejersker strejker: Truer med at sige op

Fra mandag den 21. gik 3500 svenske sygeplejersker i konflikt. Flere følger efter i den kommende tid, og strejken er allerede mærkbar. Den omfatter også jordmødre, radiologer og laboratorieassistenter.

Strejken brød ud, fordi sundhedspersonalet har krævet markante lønstigninger, og da topledelsen i Vårdförbundet (der har ca. 100.000 medlemmer og svarer til det danske Sundhedskartel) accepterede et mæglingsforslag med en mindre stigning end 1700 om måneden, forkastede en ekstraordinær kongres forslaget.

Det er den tredje større sygeplejerskekonflikt i Norden på et halvt år – først Finland, så Danmark og altså nu også Sverige.

Kollektive opsigelser

Kampviljen er stor. Nu vil man have rettet rigtig op på de meget ringe lønninger (der ikke direkte kan sammenlignes med Danmark). Startlønnen for en sygeplejerske er 18000 svenske kroner om måneden. Et vigtigt initiativ udsprunget nedefra - Lønoprør2008 – har krævet en lønstigning på 5000 kr. om måneden, til 23.000. Mere end 10.000 sygeplejersker og andre sundhedsansatte har på initiativets hjemmeside skrevet under på, at de vil opsiges deres stillinger, hvis de ikke får klækkelige forbedringer.

Disse underskrifter blev sammen med 15.719 støtteunderskrifter fra folk uden for branchen afleveret til de ansvarlige

ministre i den svenske rigsdag ved en demonstration i Stockholm den 22. april.

Nu lyder forbundets krav på en mindsteløn på 22.000 svenske kr. om måneden. Det svarer til en lønforhøjelse på mindst 1700 sek. pr. år i to år eller 14 pct. over to år (hvilket er meget langt fra den danske lønramme på 12,8 pct. over tre år, og et godt stykke fra Sundhedskartellets krav om 15 pct. over tre år). De svenske arbejdsgiverne har tilbudt 21.100 sek.

Lønoprør2008 arbejder fortsat for at hæve både startlønnen og fastansattes månedsløn med 5000 sek. Truslen om opsigelse fra tusinder af sygeplejersker er der stadig – og mange vil sige op, såfremt kravet i den størrelsesorden ikke indfries.

Også et muligt kampmiddel i Danmark

I Finland deponerede sygeplejerskerne deres opsigelser, og det hjalp til et reelt lønhop på mere end 25 pct. I Sverige er det et kampmiddel, som også indgår i den nuværende konflikt.

I Danmark er det ikke taget i brug. Bl.a. har DSR's formand Connie Kruckow afvist det med henvisning til, at det er overenskomststridigt og kan medføre bod. Der er grund til at spørge: Og hvad så? Selvom det er 'overenskomststridigt', både organiseret af fagforeningen og som kollektivt skridt fra grupper af konfliktende, so what? Det er overenskomststridigt ifølge en totalt forældet Hovedaftale fra 1899! Desuden har en overenskomstaftale

ingen lovvirkning. Hvordan skulle sygeplejersker, der deponerer deres opsigelser, kunne straffes? Det er usandsynligt, både hvis de forbliver i arbejdet, fordi de får indrømmelser, eller forlader deres underbetalte jobs.

Men kan fagforeningen da idømmes bod? Det er højst usandsynligt, selv hvis anvendelsen af dette kampskridt fører til resultater. Og giver det ikke resultater, fordi regeringen og arbejdsgiverne insisterer på at rasere den offentlige sektor for arbejdskraft – så lad os se om de vover at straffe Sundhedskartellet for opsigelser, der træder i kraft og gør konfliktens nødvendighed til en luksus.

Der er ingen grund til at afskrive dette effektive kampmiddel, bare fordi Connie siger det.

Flertal: Nej til indgreb, ja til solidaritet

Det store flertal af danskerne bakker efter mere end en uges konflikter stadig op om de strejkendes og deres krav om et kraftigt lønhop. De afviser blankt det regeringsindgreb, der påses på.

To af tre siger nej til, at Folketinget griber ind og standser strejkerne. I en meningsmåling foretaget af Rambøll Management for Morgenavisen Jyllands-Posten svarer 63,5 pct. nej til, at folketinget skal gribe ind nu. Kun 30 pct. mener, at der skal lovgives. Ved

indgreb er det almindeligt, at et lidt ændret mæglingsforslag fremsættes som lov, dvs. aktuelt 12,8 pct. over tre år, cirka.

Næsten 7 ud af 10 forældre har sympati for, at de ansatte i daginstitutionerne strejker for at få mere i løn. Og 8 ud af 10 forældre mener, at de medarbejdere, der passer syge, ældre og børn, får en for lav løn. Det viser en undersøgelse fra Synovate Vilstrup for FOA blandt forældre til børn i dagtilbud i de

kommuner, hvor pædagogmedhjælperne strejker. Næsten 7 ud af 10 har sympati for strejken – også selvom strejken har indvirkning på deres egen hverdag.

Omtrent 8 ud af 10 forældre mener, at de medarbejdere, der passer syge, ældre og børn generelt får en for lav løn. Og næsten 7 ud af 10 forældre synes, at det er en god idé, hvis Folketinget giver en særlig lønforhøjelse til netop denne gruppe.

Fogh: Hæv lønrammen – eller gå!

Løsningen på storkonflikten er meget enkel

Hovednøglen til at løse konflikten og normalisere og forbedre de elendige forhold i den offentlige sektor ligger hos én mand, Anders Fogh, og hans regering.

Regeringen kan umiddelbart hæve den lønramme på godt 12 pct. over tre år, som den har dikteret de kommunale forhandlere, sådan at det tiltrængte lønloft, der kan være med til at stoppe flugten fra den offentlige sektor, kan blive en realitet.

Under Fogh er forholdene kommet så langt ud, at sygeplejerskerne og de øvrige konfliktende har måttet opgive at strejke, fordi bemanningen ikke engang rækker til et nødberedskab. Det er på sygeplejerskeområdet ikke mindst et resultat af privatiseringspolitikken og gaveregningen til privathospitalerne.

De dårlige lønninger har fået mange sygeplejersker og andre sundhedsansatte til at tage flere job. Det er en hovedforklaring på de mange deltidsansættelser i denne sektor. Et job det ene sted suppleret med et andet.

FOA's forbundsformand Dennis Kristensen understreger, at forbundet gerne vil forhandle igen – men kun hvis modparten har flere penge med.

- Hvis konflikten skal løses med et forlig mellem parterne, så kommer Mads Lebech til at tage Kristian Ebbensgaard i hånden og smutte en tur op til den rige onkel i finansministeriet for at få et arveforskud. Der skal flere penge ind på forhandlingsbordet, hvis det skal kunne lykkes, siger Dennis Kristensen.

- Og hvis den rige onkel smider Mads Lebech og Kristian Ebbensgaard på porten, så skulle de måske overveje at lægge turen med indsamlingsbussen forbi de partier, som i efteråret lovede flere penge til overenskomstforhandlingerne, tilføjer han.

I bund og grund retter den nuværende konflikt sig mod Foghs nyliberalistiske regering, som fører krig i udlandet og høvler resterne af velfærd af derhjemme. Den er ansvarlig for hele situationen og kan løse den med enkle midler ved at hæve rammen.

Sker det ikke, er den eneste konklusion, at den strejkende overenskomstbe-

vægelse også må kræve Foghs og hans regerings afgang. Det gælder selvfølgelig også, hvis den griber ind med lovgivning for at standse konflikten – evt. For at forhindre kaos i forbindelse med en lockout fra kommunale arbejdsgivere, som er en af de modeller til konfliktløsning, der spekuleres i.

Hvis Fogh ikke bruger hovednøglen, må døren sparkes ind!

I Århus demonstrerede alle faggrupper sammen den 22. april. Pædagogerne var også med! Strejkerne kan udvides ...

SOLIDARITETSFEST

STØT DE STREJKENDE

FREDAG DEN 25. APRIL

KL. 20.00 - 24.00

I NØRREBROHALLEN

MUSIK: THE LEAK & BREUMM

STAND-UP: JACK ARNOLD

& AUDREY CASTAÑEDA

KONFERENCIER: MONA STRIB, FOA

ENTRE 50 kr. INDYÆGTER GAR TIL DE STREJKENDE

ÅR: LFB PDA DORL, PDARL, PAF AFA 4, PAF AFA 1, PAF EBN DPA, TE, PAF 12 DE JUNIOR

Storkonflikt, valgret, ligeløn og ligestilling

*Stor sympati
– men stadig uligeløn*

Da det borgerlige demokrati blev indført i Danmark med grundloven af 1849, gjaldt valgretten ikke for de fem F'er: *Fruentimmere, folkehold, forbrydere, fjolser og fattige*.

Den internationale kamp (og også den danske) for kvindernes ligestilling var ældre end grundloven, men den demokratiske bølge, som ledsagede enevældens fald, gav anledning til, at kvindernes sociale stilling i Danmark blev sat i fokus i 1850'erne. Men det var først med stiftelsen af det dengang revolutionære Socialdemokrati – medlem af Marx' og Engels' Internationale – og i løbet af 1880'erne, at den organiserede kamp for kvindernes valgret for alvor kom op at stå.

I 1908 blev den begrænsede valgret indført ved kommunalvalg. Først i 1915 blev den generel i kraft af en grundlovsændring.

Den aktuelle storkonflikt hos de kvindedominerede fag i det offentlige har atter sat fokus på nogle ubehagelige kendsgerninger: Trods valgretten fra det forrige århundredes første årtier, trods ligestillings- og ligelønslove fra 1970'erne, og på trods af en årelang propaganda om, at kvindekampen har sejret, er kvindernes sociale stilling stadig kønsbestemt.

Der er ikke sket reelle fremskridt med hensyn til ligeløn. Kvinderne halter stadig, som i 70'erne, lønmæssigt mere end 20 pct. efter mændene. Forskellen bliver endnu større, når det gælder livslønnen. Kvinderne regnes altså endnu for lavere væsener i det kapitalistiske samfund. De arbejdende kvinder er stadig udsat for en dobbelt undertrykkelse: som arbejdere og som 'det svage køn' – en 'svaghed', som ikke udledes af fysiske eller biologiske forhold, men af den sociale andenrangsstilling. De har fortsat dobbeltarbejde. Det store flertal er på den lavtlønnede

del af arbejdsmarkedet og er fortsat hovedansvarlig i familien.

Derfor rejser de strejkende kvinder og deres faglige organisationer også kravet om LIGE LØN LIGE NU som et stadig mere centralt spørgsmål både i den løbende konflikt og generelt. De vil ikke lade hundred år mere gå, før ligeløn og ligestilling er en realitet.

Et af de meget konkrete krav, der er rejst i denne forbindelse – ud over de uafviselige krav om store kontante løn-

hop – er kravet om, at folkettinget nedsetter en ligelønskommission. Det er ikke mindst fremført med styrke af Connie Kruckow og Dansk Sygeplejeråd. En sådan kommission skulle sikre ligeløn i den offentlige sektor. Siden har faglige ledere i den private sektor, hvor uligelønnen eksisterer i lige så høj grad, været på banen med, at en sådan kommission skal sikre ligeløn generelt i samfundet. Ideen får politisk opbakning fra bl.a. SF's formand Villy Søvn-dal.

Hvis der er konkrete milliarder og et kort tidsbestemt mandat til konkret fordeling, kan en sådan ligelønskommission måske være en positiv ting. Men ellers bliver det en af de sædvanlige syltekrukker, en gentagelse af 70'ernes uendelige kommissioner, der førte til ligestilling på papir, men ikke i virkeligheden. Politisk omklamring fører hurtigt til total fortynding.

Den nyliberale styrkelse af den private sektor og nedprioritering og privatisering af den offentlige sektor har øget forskellene mellem dem på det offentlige bekostning. Det er stadig mindre attraktivt at være offentlig ansat; arbejdet er blevet hårdere og lønnen relativt

100 års-fest blev solidaritets-manifestation

Søndag den 20. april – storkonfliktens femtedag – blev i København fejret som hundredåret for indførelsen af kvindernes ret til at stemme ved kommunalvalg. Der var lagt op til en jubelfest, med borgmestertale ved Frederiksberg Rådhus og overborgmesterditto ved Københavns Rådhus og en stor eftermiddagsparade mellem de to rådhus garneret af gratis koncerter med store musiknavne.

Denne markering var planlagt længe, men ved et tilfælde faldt jubelfesten sammen med storkonflikten, hvor det ikke er noget tilfælde, at den først og fremmest omfatter kvindedominerede fag i den offentlige sektor.

Social- og sundhedsassistenter og andre sundhedsarbejdere, pædagog-

medhjælpere osv., organiseret i Sundhedskartellet og FOA, har med stor kampgejst og vrede taget fat på en kamp, som vil sætte sit præg på hele samfundet.

Kravet om *LIGE LØN LIGE NU* er blevet stadig kraftigere markeret i demonstrationer og manifestationer, der konkretiseres i kravet om markante lønhop til de offentlige kvindefag, omsorgsfagene.

Storkonflikten og den udbredte sympati med den satte sit tydelige præg på 100 års-festen. Aktive strejkende var synlige overalt, frem til festen kulminerede med Anne Linnet og andre sangerinder i gratiskoncert på Rådhuspladsen i solskin en tidlig forårsaften.

ringere. Det samme arbejde aflønnes lang bedre privat, som man f.eks. kan se det hos sundhedsarbejdere på private og offentlige hospitaler.

Ønsker man en bedre offentlig sektor med bare et nogenlunde rimeligt velfærdsniveau, må lønningerne forbedres, og der skal ansættes flere 'hænder'. Ligeløn bliver derfor et helt centralt krav. Det vender sig direkte mod den nyliberale politik, Fogh-regeringen, socialdemokraterne og EU fører – trods fraser om velfærdforbedringer og lønforhøjelser – og det retter sig i sidste ende mod det nuværende samfundsøkonomiske system.

Men der er også grund til at se på, hvorfor der ikke i dag – trods kampene herfor og den udtrykte velvilje – eksisterer ligeløn og ligestilling, hverken i Danmark, i EU eller hos 'den frie verdens' leder USA.

Næppe noget spørgsmål siden slavernes frigørelse har været omgærdet af så megen sympati og god vilje. På intet område har politikerløfterne været mere rosenrøde – det skulle da lige være med hensyn til at sikre 'velfærd til alle' – og på intet område er der sket mindre!

I de tidligere socialistiske lande og i lande ramt af imperialismens krige, som Irak, er kvindernes stilling markant forværret.

Årsagen er, at det kapitalistiske system igen og igen reproducerer sine produktionsforhold. Kapitalismen forudsætter kvindernes andenrangsstilling som gratis arbejdskraft ved reproduktion af børnene og reelt som 'reservearbejdskraft' i produktionen. Det er derfor, at den offentlige sektor i første række bemannes af kvinder, og at det først og fremmest er kvinder, danske og indvandrere, der hænger løsest i jobbene. Men den kendsgerning, at langt hovedparten af kvinderne i Danmark er at finde på arbejdsmarkedet, og den økonomiske optur i nogle år gør til gengæld, at det nødvendige ligelønkrav rejses med fornyet styrke.

Uligelønnen og uligestillingen kan imidlertid ikke afskaffes under kapitalistiske produktionsforhold, så lidt som økonomiske kriser eller imperialistiske krige kan forsvinde. Hvis man tror det, kommer man til at vente i mere end hundrede år endnu. KP

Arbejderkvinder i bevægelse

En ny bevægelse af arbejdende kvinder er på vej – med solid støtte fra deres mænd

En ny generation af kvinder, der især arbejder i den offentlige sektor og hører til de lavestlønnede i landet, har markeret et krav om økonomisk ligestilling med mændene, om ligeløn NU. På trods af at mange af dem har årelange uddannelser, halter lønnen i den offentlige væsentlig tilbage for den private sektor. Lønforskellene mellem den offentlige og private sektor og mellem de lavest- og de højestlønnede uddybes til stadighed.

I årevis er kvinderne blevet tudet ørene fulde om, at kvindekampen havde sejret og var slut – og omtrent det eneste der stod tilbage var at få lige så mange kvindelige ministre og direktører som mandlige. Det var et tydeligt tegn på at arbejderkvinderne var sat udenfor: Det var borgerskabets damer, der fra slutningen af 80'erne og op gennem 90'erne og ind i det ny årtusinde dominerede billedet med deres indskrumpede udgave af kvindekampen.

Under storkonflikten har vi set kvinderne på gaderne, i protester og demonstrationer, i stort tal. Den ny arbejderkvindebevægelse starter ikke med de

finere krav i hjørnerne af frigørelseskampen: De går lige til sagen og kræver økonomisk ligestilling. Det er det grundlæggende – og det ved de.

Den ny bevægelse tager afsæt under en højkonjunktur, der er ved at være slut. Det er på høje tid, den kommer.

Samme kamp til forskellige tider

Det var helt tilbage i det 19. århundrede, at ligeløns- og ligestillingskravene først blev rejst. Dengang under enorm modstand – også fra de mandlige arbejderes side, der så kvinderne som løntrykkende konkurrenter på arbejdsmarkedet. Bare noget der lignede ligeløn kunne der skydes en hvid pind efter.

Situationen ændrede sig i løbet af det 20. århundrede. Nye grupper af kvinderne, der tidligere havde været 'hjemmeløbende husmødre' kom i stort tal ud på arbejdsmarkedet, ikke mindst i den offentlige sektor, der blev udbygget til at varetage stadig flere opgaver og ikke mindst tilfredsstille kapitalens øgede krav om at den skulle varetage en effektiv reproduktion af arbejdskraft og altid sikre, at der var nok at tage af til højkonjunkturerne.

I begyndelsen var de gifte kvinders løn et supplement til mandens; mange af kvinderne havde deltidsarbejde. I slutningen af 60'erne og begyndelsen af

*Ligeløn starter med et stort lønløft til de offentlige lavtlønsfag
Demonstration i Århus den 22. april*

70'erne var det industriens kvinder, der gik i spiidsen for kravet om ligeløn. I den offentlige sektor savnede kvinderne kamptraditioner.

I 1973 kom som bekendt ligestillings- og ligelønslovene. På papiret fulde rettigheder og lige løn.

Realiteten var en helt anden. De formelle rettigheder var et pyntet skalleskjul for at uligelønnen fortsatte med at findes – og den er tilmed blevet større i de sidste par årtier.

De offentige koner går forrest

I dag er det arbejderkvinderne i den offentlige sektor, der går forrest. Det hænger selvfølgelig sammen med kvindernes dominerende stilling i disse fag, men også med øgede kamptraditioner. Desuden er mange af de traditionelle industrifag – og også kvindefag i industrien – forsvundet, samtidig med at mange servicefag er gennemrationaliserede.

Men først og fremmest er kvindens økonomiske stilling blevet ændret. To fulde indtægt er en absolut nødvendighed for en børnefamilie i dag (hvad enlige forældre også mærker). Kvindernes løn er ikke et supplement, men en betingelse for familierne. Det er en afspejling af, at reallønnen over årtier har en tendens til at falde under kapitalismen.

Det betyder også, at deres mænd (de fleste i al fald) støtter kvindernes krav om ligeløn. For den er også direkte i deres interesse. Det er en hovedårsag til den enorme opbakning til kvindefagernes konflikt.

Der er enorme perspektiver for en progressiv udvikling i denne kamp. Bevægelsen har grebet fat i det grundlæggende, i økonomien, og kæmper i de bredeste masseorganisationer, fagforeningerne, mænd og kvinder skulder ved skulder, indvandrere og hjemmeføddinge hånd i hånd. Det er integrationskamp i praksis.

På det grundlag kan der bygges videre i mange andre retninger i kvindekampen – også i den politiske og ideologiske kamp mod borgerskabet og dets folk. Dagens unge kvinder står klar til at føre den videre.

Dorte Grenaa, APK:

Arbejderkvindekamp i dag

Nul-tolerance

Fogh-regeringen og finansminister Lars Løkke taler så meget om *nul-tolerancepolitik* over for landets borgere. Er det ikke på tide, vi

gør det samme over for dem? En nul-tolerancepolitik over for uligeløn og lavtløn. Regeringen må udvide lønrammen på såkaldt 12,8 % til det dobbelte eller tredobbelte, hvis kravene skal opfyldes. Hvis de ikke vil opfylde vores krav, må det have en *konsekvens* (et andet af tidens kodeord): Fogh-regeringen må gå.

Der må også føres en nul-tolerancepolitik over for vores topforhandlere i fagbevægelsen.

I Danmark blev kravet om ligeløn rejst som strejkekrav allerede så tidligt som i 1875! For 125 år siden plus otte. Der har været tid nok! I nyere tid kom de første ligelønsstrejker i starten af 70'erne. Vi kan ikke vente 40 år til med deres "genopbygningsstrategi" ...

Hvad tror I, det koster at være i krig? I Irak, i Afghanistan – ud over det forbryderiske i at føre dem? Hvorfor er der aldrig nogen, der taler om det? Parolen "Investering i liv og omsorg – ikke i krig" er stadig aktuel.

Fra indlægget på konferencen Ligeløn NU! 8. marts 2008

Nøglen til forståelse

Nøglen til at forstå kvindernes og familiens stilling og til at forandre denne blev smedet af Marx og Engels. Med den materialistiske historieopfattelse har Marx ikke givet os færdige formler på kvinde- og familiespørgsmålet, men det, der er bedre: den rigtige, træfsikre metode til at udforske og forstå det. Det blev for første gang nogensinde muligt at forstå disse i sammenhæng med den almene historiske sammenhæng og sociale sammenhænge. Med brug af materialistisk

historieopfattelse bliver det klart, at hverken kvindens stilling i familie og samfund eller familien er noget evigt uforanderligt. Tværtimod: Som alt andet forandrer og ændrer det sig med de økonomiske forhold og ejendomsforhold, det bærer.

Fra 'Arbejderbevægelsen, familien og Karl Marx', Kommunistisk Politik 4, 2001

Arbejderkvinderne og kvindekampen

Arbejderkvinderne står lige midt i en dobbelt-undertrykkelse som klasse og som køn. Trods alle fremskridt har det ikke ændret sig grundlæggende. Alene angrebene på arbejderklassen kunne vi snakke om den næste time og alligevel ikke blive færdig.

Men når man skræller al fernisen af snakken om at modernisere et velfærdssamfund, der ikke længere eksisterer, sådan som den socialdemokratiske regering gør, så kan vi konstatere følgende: Hvem passer alle de børn, der ikke er institutionspladser til? Hvem passer alle de ældre, der ikke er plejehjemspladser eller hjemmehjælp til? Hvem udgør flertallet af de fattigste, lige gyldig hvilken aldersgruppe du er nået til her i livet? Hvem gik det økonomiske opsving uden om? Hvem udgør den største gruppe blandt de unge, der aldrig kommer ind på arbejdsmarkedet, blandt dem, der blev slidt op og kasseret fra arbejdsmarkedet? Hvem rammes hårdest af indførelsen af arbejdsgivernes fleksible arbejdstid og individuelle lønsystemer?

Og når det er gjort, så prøv lige engang til at sige, der ikke er et særligt kvindespørgsmål i arbejderklassen, eller at der ikke er grund til kvindekamp for arbejderkvinderne.

'Kvinderne har pinedød brug for socialismen', Kommunistisk Politik 6, 1999

Dorte Grenaa er ergoterapeut. Hun var forkvinde for Kvindefronten sidst i 70'erne og først i 80'erne.

Italien fravalgte socialdemokrater

Den neoliberale Silvio Berlusconi er efter mindre end to år tilbage som regeringsleder i Italien for tredje gang.

Højrekoalitionen fik absolut flertal ved valget den 14. – 15. april. Reformisterne i regnbuekoalitionen gik markant tilbage og røg ud. Italienske marxist-leninister vurderer valgresultatet til Kommunistisk Politik.

Socialdemokraten Prodis regeringskoalition har gennem dens kun toårige levetid flere gange været i krise. Ikke mindre end 24 tillidsafstemninger og en række uenigheder mellem de ni partier i Unionen, der spændte fra såkaldte kommunister og rød-grønne på venstrefløj til det katolske parti (UDEUR). I februar 2007 var en afstemning om den fortsatte finansiering af krigen mod Afghanistan ved at få regeringen blev væltet, men alle blev banket på plads. Men i januar måtte Prodi og hans regering give op og forlade scenen.

Leden ved det korrupte partisystem i

Fakta

- Der er 60 mio. italienere og ca. 50 mio. stemmeberettigede.
- Silvio Berlusconi's centrumhøjrekoalition vandt med 168 af pladserne i senatet absolut flertal.
- I Underhuset fik Berlusconi-fløjen 340 pladser, oppositionen 275 pladser.
- Berlusconi er 71 år og en af Italiens rigeste personer.

Spærregrænserne:

- Til Deputeretkammeret - der har 630 medlemmer - skal et parti opnå 4 % på landsplan.
- Til de 315 valgare pladser i Senatet - man har også udnævnte livstidssensatorer i Italien - skal et parti nå op på 8 % i en af de tyve italienske regioner for at få tildelt en eller flere senatorer.

Antikrigsdemo mod udbygningen af en amerikansk flybase

Italien er enorm. I foråret 2007 udkom en omfattende kritik af den politiske elites korrupsion og nepotisme. Bogen solgte mere end en million eksemplarer i løbet af sommeren 2007 og gav yderligere et skub til den tiltagende lede ved det politiske system med underskriftindsamlinger og demonstrationer for at få kriminelle parlamentsmedlemmer stillet for retten.

Amerikansk forbillede

Roms nu tidligere borgmester Walter Veltroni blev i 2007 valgt som afløser for Prodi som ny spidskandidat for oppositionen ved stiftelsen af "Det demokratiske Parti", Partito Democratico (PD) oktober 2007. En forening af venstre socialdemokrater, Democratici di Sinistra (DS) og 7 andre mindre partier. Partiet bliver tiljublet af Nyrup Rasmussen og andre unionsbegejstrede socialdemokrater. De ser i dets forening med borgerlige demokratiske kræfter, inspireret af Tony Blair og Demokraterne i USA, slutstenen i reformeringen af det tidligere Moskva-orienterede revisionistparti, der engang var et af de stærkeste kommunistiske partier i Europa,

Ved valget blev PD det største parti, men projektet med at genvinde magten led nederlag. De fire resterende venstrefløjspartier i Regnbuekoalitionen fik samlet set under 4 % og røg under spærregrænsen. Lederen af regnbue-

koalitionen, Fausto Bertinotti trak sig som formand, da det blev klart, at han ikke opnåede genvalg til parlamentet som han siden 2006 var formand for.

Opsving i klassekampen

- Denne situation er helt ny, og kan give mulighed for en revolutionering på den italienske venstrefløj. Det har virkelig stor betydning at så markante personer som Fausto Bertinotti, der er kendt for sin tid som stærk fagforeningsmand i CGIL, ikke længere sidder som medlem af parlamentet og kritisere bevægelsen for udenomsparlamentariske metoder, mens de selv sidder med i regeringen og medvirker til at gennemfører en borgerlig politik. Nu er de selv udenfor og det er tydeligt at deres parlamentarisme og illusionspolitik er gennemskuet og vraget.

Det fortæller et medlem af ml-organisationen Kommunist Platform fra Italien, Piattaforma Comunista (PC) til Kommunistisk Politik.

Umiddelbart vurderer PC, at Italien er inde i en periode med opsving i klassekampen. Hvad der fik regeringen til at gå, blev udløst af dens manglende evne til at holde befolkningen i ro og sikre gennemførelsen af de reformer og krisetiltag, som kapitalisterne kræver. Til eksempel har der været folkelige protestmarkeringer i forbindelse med udbygningen af amerikanske militæranlæg i Italien. Det satte

øget fokus på den halvårige bevilling til italiensk deltagelse i krigen mod Afghanistan, og to ministre fra venstrefløjens nægtede i første omgang at stemme for. I marts 2008 omkom 7 arbejdere ved en brand på et stålværk. Det udløste en massiv vrede og strejker mod de dårlige arbejdsforhold. Disse og mange andre progressive kampe er blevet dygtigt udnyttet af den Berlusconi og den reaktionære, populistiske opposition til at fremhæve den kendsgerning, at Prodi-regeringen ikke sikrer bedre forhold, mens de fremstiller sig selv som forsvarer af Italiens svageste.

Boykot

Da valget blev udskrevet, henvendte PC sig til den øvrige venstrefløj med et forslag om en samlet opstilling på et minimumsprogram på fire hovedpunkter:

Nej til den nyliberale politik, Stop for al krigsdeltagelse, Nej til Vatikanets indflydelse, og Stop for ødelæggelsen af naturen.

- Det lykkedes desværre ikke og vi kunne ikke anbefale at stemme på nogle af de opstillede partier og grupper. Vi valgte i stedet at anbefale en aktiv boykot. En del valgte at blive hjemme, men mange har også brugt valget som en slags protest, fortæller kammeraten fra PC videre.

De sidste to år har betydet et opbrud i det politiske billede i Italien. Ved valget i april 2006 kom næsten 20 partier ind. Efter sammenlægninger og splittelser og det endelige valgresultat er tallet nede på 6.

Berlusconi's nye regering betyde, at den mest aggressive fraktion af borgerskabet igen er ved magten. Den vil bruge sit flertal til at bekæmpe arbejderklassen, gennemtvinge neoliberal reformer og forsøge at splitte befolkningen med populisme. Det er til gengæld også en meget ustabil situation for borgerskabet, der også kan se, at den internationale økonomiske krise kommer nærmere og nu ikke har en 'venstrefløj i parlamentet' til at lægge en dæmper på gemytterne.

- Vi er overbeviste om at arbejderklassen vil forsætte kampen for at forsvare sig uanset hvem der sidder på magten, opsvinget i klassekampen vil fortsætte, slutter Kommunist Platform.

-fsk

Når livet vækkes

Der leves i min kommende svigerdatters, Malenes, livmoder. I den skønneste af alle kuvøser fostrer Malene en dreng, som i farfaderens øjne med garanti bliver en fantastisk guldklump. Det er første gang, jeg prøver det, altså at blive farfar. Forventningens glæde er stor, følelserne er kolossale, og samtidig er det vanskeligt at vide sine egne præcise reaktioner i situationen.

Min søn, Sune, er tydeligvis både glad og stolt. Som når han med sin egen uskyldige mandschauvinistiske måde at gribe tingene an på spørger:

- Far, ved du, hvorfor børn som regel vejer omkring 4 kilo ved fødselen?

Jeg er naturligvis klar over, at spørgsmålet dækker over en vits, men er ude af stand til at gennemskue pointen, så jeg svarer benægtende.

- Hvor der kommer 4 kilo ind, må der også komme 4 kilo ud.

Mine venner og bekendte lægger ikke skjul på, at hans mandschauvinistiske humor ikke falder langt fra stammen, eller som min tidligere arbejdskammerat udtrykte det:

- Pæren falder ikke langt fra hesten.

Det hverken kan eller vil jeg løbe fra. Malene og Sune er også et skønt par, som jeg glædes meget ved. Deres harmoni og trods alt deres stadig ungdommelige sind store modenhed kan bidrage til, at jeg som gammel mand og bedstefar stadig kan forynnes i deres selskab.

En anden facet af livet så dagens lys i onsdags: Op mod 100.000 offentligt ansatte tog strejkevåbenet i brug – vækkede det til live under stor ståhej på Christiansborgs Slotsplads, hvor 40.000 hoppede i takt med slagordet:

- Lønnen skal op!

Med det revisionistiske Sovjetunionens fald blev strejkevåbenet erklæret dødt. Aktioner, demonstrationer og konflikter skulle høre fortiden til og begraves med de kommunistiske idealer. Appellernes tidsalder var indtrådt. Med stemmesedlen i hånd skulle resul-

taternes opnås i tillid til demokratiet. Efter storkonflikten i 1998 erklærede LO og Dansk Arbejdsgiverforening i samhörighed:

- Aldrig mere en storkonflikt.

LO har gjort sit til at forhindre det. Overenskomstperioderne er forøget fra 2 til 3 år. De offentlige og private forhandler i adskilte år. De fagretslige regler for "legale" konflikter er skærpet med mange andre forhindringer.

Demokratiet svigtede. Ifølge valgkampen i efteråret hersker der et flertal på Christiansborg, som ville give markante lønstigninger til de offentligt ansatte. Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og SF svigtede. De ansatte i omsorgs- og sygehussektoren har taget skeen i egen hånd, og livet blomstrer. Symboler på deres krav og de mangeartede metoder skyder op. Det er arbejderkultur, der her gør sig gældende: Vi kan! Vi vil!

1. maj år 2008 er ved at barsle. Datoen står naturligvis i konfliktens tegn. Det er også her – ikke mindst – at hele den danske arbejderklasse kan synliggøre sympatien og solidariteten med de op mod 100.000 kon-

fликтende, som slås for en ny retning af Danmark end Foghs minimalstat.

Det er af alle dage samtidig en mulighed for at synliggøre modstanden mod alt, der kvæler liv. Hvis vi undtager krigs- og olieindustri, magnater som A.P. Møller og hans lignende, hvilken mening giver så krigen mod det irakiske, afghanske eller det palæstinensiske folk?

Kvæl døden og dets instrumenter. Giv liv til solidaritet mellem verdens folkeslag: Deltag i 1. maj på et klassekampgrundlag!

Det er en del af det skønne i livet at være med til at opbygge "Den Røde Plads" i Fælledparken, der rummer mulighed for deltagelse på det grundlag.

Det er så sandelig også livet at vide, at livbærende Malene ca. en uge efter vil give liv og lys til en dreng – barn, barnebarn og oldebarn. *Reno*

Trident-ubådene ud af Faslane!

Så kom der endelig gang i et reelt stykke arbejde, der skal belyse, hvordan man bedst fjerner Trident-atomvåben fra Skotlands base i Faslane.

En gruppe nedsat af det skotske parlament skal se på, hvorledes man kan ændre lokalsamfundet, som i årevis har været dybt afhængigt af denne atomvåbenbase som deres levevej. Såvel arbejdere i området som de handlende vil kunne mærke en evt. lukning.

Derfor tager de skotske politikere nu fat om ondets rod og det omfattende arbejde at finde nye løsninger for lokalområdet. Hvor er det dejligt, at der langt om længe bliver handlet fra politisk hold.

Jeg håber virkelig, at det vil lykkes skotterne at vise, at man sagtens kan leve uden en atomvåbenbase og have et aktivt lokalt liv uden arbejdsløshed.

Vi hørte så ofte ordene *'It's just a job'*, og lige så ofte svarede vi, der findes andre muligheder end job hos militæret.

Jeg vil følge denne udvikling, så tæt jeg kan, og give referater af de kommende møder i denne arbejdsgruppe.

Arbejdsgruppen i det skotske parlaments opgaver:

- Gruppens arbejde vil være rettet mod at undersøge den økonomiske betydning af en eventuel beslutning om at fjerne atomvåben fra HM Naval base Clyde og lukke basen. Gruppen skal blandt andet identificere muligheder for udvikling af alternative ansættelsesmuligheder.

- Undersøge de forskellige internationale afgørelser, der eksisterer omkring

spørgsmålet om lovligheden af atomvåben inden for den skotske regerings kompetence i dette spørgsmål.

- Undersøge betydningen af at søge observatørstatus ved ikke-sprednings-traktat-møderne og rådgive den skotske regering herom.

- Vurdere den eksisterende licens og regelsystemet angående HM Naval Base m.h.t. miljø, planlægning og transport.

- Identificere god praksis andre steder i verden i relation til udvikling af fred og forsoning, og overveje, hvorledes Skotland kan bidrage til dette arbejde.

- Rapportere regelmæssigt og give råd til ministrene inden for deres respektive ansvarsområder.

Tænk, hvis Danmarks befolkning vågner op, når de næste gang går til stemmeurnerne, og gør som skotterne og vælger en regering, der ikke understøtter statsfinansieret mord og atomvåben, ikke understøtter NATO's og EU's militære udvikling.

Tænk, hvis regeringsmedlemmer fandt ud af, at den skotske model rent faktisk er at foretrække, frem for daglige rapporter om vold, vold og atter vold.

Tænk, hvis rygterne om skotternes valg af regering og denne regerings handlinger begynder at brede sig til en masse andre lande rundt omkring på kloden.

Tænk, hvilken verden vi så ville få ...

PEACE
Ulla Røder

1. maj på Den Røde Plads

Også i år løber APK's og DKU's 1. maj i Fælledparken af stabelen på Den Røde Plads bag Frimurerloggen – med samme flotte og store scene med højtalertårne som sidste år. Med det store telt, paviljoner, boder, borde og stole vil der være plads til omkring 135 siddende.

Vi har også et fantastisk program:

13.00 Velkomst

13.15 Tale ved Ron Ridenour, amerikansk statsborger og antiimperialist, rejsende i Sydamerika

13.25 Merry go round, sang

13.50 Talere: APKs formand Dorte

Grenaa, og formanden for Oprør, Patrick Mc Manus

14.05 Riffelsyndikatet

14.35 Danmark i strejke: Repræsentant for de konfliktende

14.45 Lukas Scherfig, solomusik

15.15 Taler ved DKU

15.30 Mindscape, musik

16.00 Highway Child, musik

ca. 16.30 Slut

- men vi fortsætter, så længe der er publikum.

APK – DKU
København

RUC-studerende går ind i konflikten

De studerende ved Roskilde Universitetscenter er gået i aktion for at støtte de strejkende offentlige ansatte i Roskilde. Torsdag den 24. april samlede de penge ind på universitetet og delte materialer ud til fordel for de strejkende.

Johanne Skriver, studerende ved RUC, udtaler:

”Som universitetsstuderende er vi også en del af samfundet. Vi kan ikke gemme os bag tykke bøger på en mark udenfor Roskilde, men bliver nødt til at forholde til det samfund vi lever i.

Derfor støtter vi som studerende også de offentligt ansatte der i disse dage kæmper for bedre løn og forhold. Vi skal som studerende ud og tage del i velfærdssamfundet og har en stor interesse i at de offentlige ansatte har gode vilkår.”

Konflikt-supporters på RUC er et bredt netværk af forskellige studerende på RUC. Vi er gået sammen for at støtte de strejkende offentlige ansatte. Vi kommer fra forskellige fag på RUC og kender hinanden gennem RUC.

Konflikt-supporters på RUC

Debatmøde om 'Blekingegadebanden'

Mandag den 5. maj kl. 19

Oktober Bogcafe & Galleri

Egilsgade 24, 2300 Kbh. S

(Islands Brygge)

Ulrik Kohl, historiestuderende
og medlem af Internationalt
Forum, indleder:

Hvori består
befrielsesbevægelsernes
retfærdige kamp og støtte hertil?
Hvilken rolle spillede
Blekingegadebanden?

Arr. APK/DKU

Medicinalindustriens indflydelse (del 1)

Medicinalindustriens indflydelse er omfattende, og desværre påvirker det vores sundhedssystem i høj grad. Dette er den første af en række artikler, hvor forskellige antagelser illustreres med konkrete eksempler, vel vidende at det er en meget forsimplet fremstilling af et komplekst problem.

Test på mennesker foregår i ikke-vestlige lande

40 pct. af medicinalindustriens test på mennesker bliver gennemført i Asien og Øst- og Centraleuropa. *Kilde: Den hollandske ngo SOMO.*

Ti pct. af jordens befolkning tager 90 pct. af den medicin, der fremstilles.

30 og 45 pct. af de såkaldte kliniske afprøvninger i Lundbeck og Novo Nordisk bliver foretaget i udviklingslande. De mener, at tallet vil stige til over halvdelen i løbet af få år. Virksomhederne forklarer det med de stigende krav, sundhedsmyndighederne stiller til virksomhederne, samt ønsket om at udvide markederne. Samlet set skulle udgifterne være de samme.

Siden 1999 har Den Centrale Videnskabetiske Komité siddet klar til at vurdere danske medicinalvirksomheders forsøg i udviklingslande. Men hidtil har virksomhederne sagt nej tak.

Psykisk syge patienter i farezonen

Formanden for Læger uden Grænser, Søren Brix Christensen, peger på Lundbeck som en af de virksomheder, som har handlet uetisk i udviklingslande. Sagen stammer tilbage fra 1997, hvor Lundbeck forsøgte at få godkendt et 40 år gammelt lægemiddel, Deanxit, til psykisk syge i den fattige østat Sri Lanka.

Den svensk-britiske medicinalgigant AstraZeneca indrullerede i løbet af 2004-05 327 skizofrene patienter i et medicinsk forsøg med et nyt lægemiddel. En af dem var en ung mand på 25 år, som led af kronisk skizofreni. Han kom fra et ikke-vestligt land.

En del af de patienter, der deltog i forsøget, fik en uvirksom kalktablet i

stedet for det nye lægemiddel, der skulle afprøves mod skizofreni, en såkaldt placebo-kontrolgruppe.

Den unge mand blev placeret i denne placebo-gruppe. Efter 173 dage uden medicin kunne han ikke mere og endte med at begå selvmord.

Næsten ti pct. af de andre patienter i placebo-gruppen blev så syge, at de måtte indlægges på psykiatrisk hospital til behandling. *Kilde: Den hollandske ngo SOMO.*

Modstrid mellem internationale aftaler og lovkrav

Forsøget illustrerer, hvorfor den internationale aftale om forsøg med mennesker, den såkaldte Helsinki Deklaration, advarer mod at anvende placebo-kontrol, medmindre der er helt særlige grunde til at gøre det.

I vesteuropæiske lande bliver placebo-forsøg sjældent godkendt af de lokale sundhedsmyndigheder, mens myndighederne i ikke-vestlige lande oftere giver grønt lys.

Både de amerikanske og de europæiske sundhedsmyndigheder, FDA og EMEA, forlanger ofte placebo-kontrolerede forsøg for at godkende et lægemiddel.

Foruroligende test-resultater hemmeligholdes

Nycomed har siden 1992 fortiet, at lægemidlet Omnicam kunne resultere i ophobning af giftige stoffer i kroppen.

Det er fra 1994 til 2006 blevet brugt ved scanning af over 100 nyrepatienter.

Der forskes ikke i billige alternativer

En nordamerikansk undersøgelse viser stor sammenhæng mellem D-vitaminmangel og kræft. Forskerne er begyndt at overveje, om den samme vitaminmangel også er årsag til, at en lang række andre alvorlige sygdomme er så hyppige i de rige, veludviklede lande. Det gælder for eksempel sklerose, sukkersyge, knogleskørhed og influenza. *(Ingeniøren 1.5.2007)*

Overlæge Anne Tjønneland fra Kræftens Bekæmpelse siger, at faktisk har man gisnet om sammenhængen siden 1941.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Det er hele Underdanmarks kamp

Danmark er i konflikt, og den har konsekvenser for samtlige borgere. Ikke nødvendigvis i nuet, men de i øjeblikket op mod 100.000 konfliktende kæmper en brav kamp, som i sin dybde rummer spørgsmålet om det fremtidige Danmark.

Det kan groft skitseres i to retninger:

- *Et gennemført betalings-samfund*, hvor de sidste rester af offentlig service er amputeret og privatiseret til gavn for de få, der har råd til at betale ydelserne eller forsikre sig mod uheld. Altså en minimalstat, hvor privatiseringen kun slår igennem med skattelettelse til de allerhøjest lønnede. Et socialt ulige-samfund med dybe sociale skel, hvor Overdanmark for alvor sætter distance til Underdanmark.

- *Et samfund, hvor vi alle har krav på et minimum udbytte af vores højtbetalte skat.* Det er Underdanmark, der har det højeste skattetryk pr. levekrone. Det gælder børn med krav på pasning, unge med krav på uddannelse, ældre med krav på omsorg og pleje, alle med krav på sundhed, herunder adgang til hospitaler m.m.

De konfliktende kæmper for en forbedret offentlig sektor.

Respekt for vores arbejde. Mandeløn til kvindefag. Mere i løn og Flere hænder er alle krav, der ikke blot forsvarer løn og arbejdsvilkår, men dybest set den offentlige sektor, vi alle har brug for.

Hvor tit har de ikke sagt det: Medarbejdere flygter fra fagene – og arbejdet er så ydmygende og ringe betalt, at der ikke længere kan rekrutteres nye.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen vil løse problemet ved import af polske og portugisiske arbejdere. Lad os sige det klart:

- *Vi har arbejdskraften i Danmark. Der er 7-800.000 personer i den erhvervsaktive alder, der er på overførselsindkomst. Udenlandsk arbejds-*

De op mod 100.000 konfliktende har behov for den bredeste støtte – til gavn for os alle. Er en ligelønskommission en lys idé, eller er det afledning?

Faglig kommentar

kraft forhindrer ikke minimalstatens gennemførelse, men sætter tempo på den. De op mod 100.000 konfliktende har fortjent og har behov for den bredeste støtte – til gavn for os alle. De repræsenterer ikke kun social- og sundhedsmedhjælpere, social- og sundhedsassistenter, sygeplejersker, terapeuter fra forskellige grene. De repræsenterer ikke kun de sandsynligvis snarligt deltagende pædagoger. De repræsenterer ikke kun de offentlige ansatte. De repræsenterer HELE Underdanmark.

Men de kan ikke vinde kampen alene. Det kræver inddragelse af den bredeste front, fra andre dele af den offentlige sektor, over privatansatte arbejdere til arbejdsløse, efterlønsmodtagere og pensionister.

Overdanmark pønser på, hvordan de kan indsnævre kampen til at gælde sosu'er og sygeplejersker, så de har lettere ved at knække dem. De har formået – ved fagpampernes hjælp – at splitte den offentlige front. KTO-lederskabet indgik et råddent forlig, som bandt mange faggrupper på en miserabel, sølle ramme, der med næsten statsgaranti betyder real-lønsfald. BUPL's hovedbestyrelse accepterede i ellefte time rammen.

Sådanne pampere må hældes ud!

Overdanmark lovede op til folketingsvalget i efteråret milliarder af kroner til de offentlige ansatte. Pengene forsvandt som dug for solen!

Nu barsler Overdanmark med nye tomme løfter: En 'ligelønskommission' er vejen frem. En kommission plejer at være en syltekrukke. Den vil let kunne tjene som påskud for et regeringsindgreb med S' og SF's stemmer.

En sådan kommission er angiveligt garantien for, at der sættes fokus på lønnen og lønfortjente i den offentlige sektor. Men de omkring 650.000 offentligt ansatte har ikke brug for en ligelønskommission. De ved, at lønfortjente er på 25-30 pct. De ved, at lønforskellen mellem privat og offentligt ansat i samme branche udgør 25-30 pct. De ved, at de skal arbejde 16 måneder for at optjene den samme løn, som andre gør på et år.

Politikere, embedsmænd, forbundspampere, eksperter og arbejdsmarkedsforskere er klar over disse kendsgerninger. Alligevel er kommissionen det store lys i åbenbaringen.

Men ligelønsloven blev ikke indført med ligelønsloven for 35 år siden. Ligelønnen bliver ikke løst med nedsettelse af en kommission, og der har været kommissioner nok. Der skal bare penge på bordet. Den snævre lønramme skal brydes – og et krav, der batter, går langt over de 15 pct., som de konfliktende forbundsledelser så 'realistisk' kæmper for. Kommissionstanken lyder godt, men er allerede en halv kapitulation.

På det parlamentariske felt støttes kommissionsideen i forskellige varianter tilsyneladende fra Dansk Folkeparti over regeringen og Socialdemokratiet til SF og Villy Søvndal, der har gjort sig til personlig talsmand for den.

Der er kun én vej frem: forstærket konflikt med den bredeste og mest omfattende støtte og sympati – på trods af pampere og regeringsindgreb.